

Posi unes crosses a la vida

En els últims temps veig crosses per tot arreu. Crossa: bastó de fusta, de metall o d'un altre material, amb una peça al capdamunt en què recolza l'aixel·la o el colze i amb un agafador a la part central. El democristianíssim Josep Antoni Duran Lleida s'ha passat la campanya electoral amunt i avall (més aviat avall) lluint unes crosses de disseny que ja havia estrenat l'Onze de Setembre a la mani independentista. Tota una simbòlica premonició del que després el tsunami a Ciulàndia del 25-N, ha deixat coix del suport de 'la voluntat d'un poble' (amb un poble no n'hi ha prou, en cal més d'un) al coronel Travis d'El Alamo secessionista, que era, és, el desnerit president en (de)funcions Artur Mas. Les profecies sicofantes apunten a que el supervivent Mas, coix i desarmat, s'acollirà, qual naufrag, a les tentaculàrs crosses que l'ATS Oriol Junqueras (ERC: Espavilats Restrets Cagaelàstics) li té més que preparades per a que hi caigui de quatre potes. O allò de la variant laietana de l'harakiri nipó. Més crosses. El borbó rei Joan

Carles U no para d'entrar, o encabir-se, a les passarel·les mèdiques lluint crosses per un tub. Potser ens sortiria més a compte donar pas al príncep Felip. Ja ho sé. Ara tocaria dir (per quedar bé) que el que cal és canviar de sistema, de l'ancià règim monàrquic, al jovenàs republicà. Tal vegada. Però les maleïdes crosses se'm plan-

En els últims temps veig crosses per tot arreu: Duran, Mas, Junqueras, Joan Carles U i ara, Rajoy

ten altra vegada davant les diòptrics històriques: el govern popular (sic) del gallec Rajoy acaba de deixar coixos i coixes a milions i milions d'una ciutadania treballadora que va pensar sense il·lusió per les crosses. Per tant, s'imposa curar-se en salut: encomanar unes crosses reflectants com les de la mare de John C. Reilly a 'Un déu salvatge', la darrera parida de Roman Polanski.